

Dr. Musli Vërbani

DREJTËSIA

14

Kaçanik, 2011

Autor:
Dr. Musli VËRBANI

Titulli:
DREJTËSIA

Korrektura:
Burim Bunjaku

*Radhitja kompjuterike,
kopertina dhe dizajni grafik*
Mumin Shehu

Botues: **Autori**

Shtypi:
“FokusPrint”

Të drejtën e ribotimit e rezervon autori

DREJTËSIA

Drejtësia është cilësi madhështore. *I Drejtë* është emër prej emrave më të bukur të Allahut.

Drejtësia është cilësi, të cilën e do Zoti i Madhëruar.

Drejtësia është që secili të gëzojë atë që është e tij dhe atë që i takon atij, dhe të tjerëve t'ua lejojë atë të drejtë që u takon atyre.

Me drejtësi të gjithë njerëzit janë të forcuar mes veti sikurse dhëmbët.

E kundërta e drejtësisë është *padrejtësia*.

Nuk ka jetë më të lumtur se kur burri është i drejtë me bashkëshorten e tij, prindi i drejtë me fëmijët e tij, shteti i drejtë me qytetarët e tij.

Njeriu i drejtë e di se padrejtësia është errësirë prej errësirave të Ditës së Kijametit. Allahu nuk i do të padrejtë, Allahu i do të drejtë.

Drejtësia është cilësi e Zotit, Zoti është i drejtë, ia ka ndaluar Vetes të padrejtën dhe ka urdhëruar për drejtësi.

Islami na mëson se të drejtët do të jenë të shpëtuar në Ditën e Kijametit, do të jenë pranë Allahut, do të jenë fitimtarë, do të fitojnë kënaqësinë e Allahut dhe shpërblimi i atyre që veprojnë me drejtësi do të jetë Xheneti. Pejgamberi s.a.v.s. ka thënë:

“Të drejtët do të jenë në vende të ndriçuara nga ana e djathtë e të Gjithëmëshirshmit dhe do t'i kenë të ndriçuara duart e tyre, ata janë të cilët gjykojnë me drejtësi për atë që janë të autorizuar.” (Ahmedi)

Njeriu i drejtë i shpëton dënimit të Allahut, sepse ai përhap drejtësinë në mes të njerëzve. Allahu e ndihmon dhe e përkrah të drejtin, sepse i drejti vepron atë që ka urdhëruar Allahu të veprohet.

Drejtësia duhet të jetë te të gjithë kategoritë e njerëzve, si te i pasuri ashtu edhe te i varfëri; si te i fuqishmi, ashtu edhe te i dobëti; si te qeveritari, ashtu edhe te i qeverisuri.

“Në ditën e gjykimit Ne do të vëmë peshoja të drejta, e askujt nuk i bëhet e padrejtë asgjë, edhe nëse është (vepra) sa pesha e një kokrrë të melit Ne do ta sjellim atë. E mjafton që Ne jemi llogaritës.”

(Enbija, 47)

DREJTËSIA NË KUR'AN

Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an thotë:

“All-llahu urdhëron drejtësi, bamirësi, ndihmë të afërmve, e ndalon nga imoraliteti, nga e neveritura dhe dhuna. Ju këshillon ashtu që të merrni mësim.”

(En-Nahl, 90)

“All-llahu ju urdhëron që t'u jepni amanetin të zotëve të tyre dhe kur të gjykoni, ju urdhëron të gjykoni me të drejt mes njerëzve. Sa e mirë është kjo që ju këshillon. All-llahu dëgjon dhe sheh si veproni.”

(En-Nisa, 58)

“O ju që besuat, vazhdimisht të jeni dëshmues të drejtë për hirë të All-llahut edhe nëse është kundër (interesit) vetvetes suaj, kundër prindërve ose kundër të afërmve, le të jetë ai (për të cilin dëshmohet) pasanik ose varfnjak, pse All-llahu di më mirë për ta. Mos ndiqni pra emocionin e t'i shmangeni drejtësisë. Nëse shtrëmbëroni ose tërhiqeni, All-llahu hollësisht di ç'ka punoni.”

(En-Nisa, 135)

“E për këtë shkak (të përçarjes së tyre), ti thirr dhe përqëndrohu ashtu si të është urdhëruar dhe mos shko pas dëshirave të tyre dhe thuaj: “Unë kam besuar në librat që i shpalli All-llahu, jam urdhëruar të mbaj drejtësi mes jush, All-llahu është Zoti ynë dhe Zoti juaj; Ne kemi përgjegjësinë e veprave tona e ju të veprave tuaja, nuk ka polemikë mes nesh e jush; All-llahu bën tubimin mes nesh dhe vetëm te Ai është përfundimi!”

(Esh Shura, 15)

DREJTËSIA NË SUNET

Pejgamberi s.a.v.s ka qenë i drejtë dhe gjithnjë urdhëronte për drejtësi. Pejgamberi s.a.v.s. ka thënë se në Ditën e Kijametit, kur nuk ka hije tjetër, pos hijes së Allahut, do të jenë shtatë kategori njerëzish, të cilët do të hyjnë nën hijen e Tij. E kategoria e parë është *“Imami i drejtë”*.

Po ashtu Pejgamberi s.a.v.s ka thënë se të drejtit nuk i kthehet duaja prapë.

Tre personave nuk iu kthehet duaja prapë, e ata janë: *“Agjëruesi para se të fillojë iftarin, **imami i drejtë** dhe lutja e atij, të cilit **i është bërë e pa padrejtë.**”* Allahu e ngrit atë dua lartë mbi re, ia hapë dyert e qiellit dhe thotë: *“Pasha fuqinë dhe madhërinë Time, do të të ndihmoj edhe nëse vonon pak.”*

(Muslimi)

Drejtësia është në nivelin e ibadetit. Pejgamberi s.a.v.s ka thënë:

“Ibadeti i një imami të drejtë është më e vlefshme se ibadeti i gjashtëdhjetë viteve. Më e vlefshme është që të praktikohet drejtësia dhe të ekzekutohet i padrejti në tokë se sa të bie shi dyzet ditë.”

(Taberaniu)

DREJTËSIA DHE BARAZIA NË MES FËMIJËVE

Sahabiju i mirënjohur, Beshir bin Sead, dëshironte t'i jepte njërit prej bijve të tij një dhuratë. Mirëpo gruaja e tij Umrete bin Revaha r.a. refuzon t'i japë dhuratë fëmijës, përderisa nuk shkon te Pejgamberi s.a.v.s.

Beshiri shkon te Pejgamberi s.a.v.s. dhe i tregon se dëshiron t'i japë djalit të tij një dhuratë. Pejgamberi s.a.v.s. i thotë: *“A ju ke dhënë fëmijëve të tjerë të njëjtën dhuratë?”*

Beshiri thotë: “Jo.”

Pejgamberi s.a.v.s. thotë: *“Frikojuni Allahut, silluni drejtë dhe tregoni barazi mes fëmijëve.”*

Atëherë Beshiri kthehet, zbaton urdhrin e Pejgamberit s.a.v.s. dhe bëhet i drejtë ndaj fëmijëve të tij.

VJEDHJA E GRUAS NGA FAMILJA ME FAMË

Pejgamberi s.a.v.s është shembull për çdo cilësi të mirë, për çdo vepër fisnike, për çdo çështje. Ai ka qenë i drejtë, ka urdhëruar për drejtësi, ka gjykuar me drejtësi dhe ka thënë:

“Para ligjit të Allahut të gjithë njerëzit janë të barabartë; nuk ka dallim në mes të dobëtisë dhe të fortisë, as në mes të pasurit dhe të varfërit e as në mes të qeveritarit dhe qytetarit.”

Zoti i Madhëruar thotë:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاَنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

“O ju që besuat! Bëhuni plotësisht të vendosur për hir të All-llahut, duke dëshmuar të drejtën, dhe të mos u shtyjë urrejtja ndaj një populli e t’i shmangeni drejtësisë; bëhuni të drejtë, sepse ajo është më afër devotshmërisë. Kijeni dro All-llahun se All-llahu di hollësisht për atë që veproni”.

(El Maide, 8)

Po ashtu Zoti i Madhëruar thotë:

فَلِذَلِكَ فَادُعْ وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ آمَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمْ اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ

“E për këtë shkak (të përçarjes së tyre) ti thirr dhe përqendrohu ashtu si të është urdhëruar dhe mos shko pas dëshirave të tua e thuaj: Unë kam besuar në librat që i shpalli All-llahu, jam urdhëruar të mbaj drejtësi mes jush, All-llahu është Zoti ynë dhe Zoti juaj; ne kemi përgjegjësinë e veprave tona e ju të veprave tuaja, nuk ka polemikë mes nesh e jush; All-llahu bën tubimin mes nesh dhe vetëm tek Ai është përfundimi!”

(Esh Shura, 15)

Ja çfarë ka ndodhur në kohën e Pejgamberit s.a.v.s.

Në shtetin islam e drejta për t'u mbrojtur dhe për t'u gjykuar janë të garantuara dhe të pacenueshme. Çdo qytetar ka të drejtë për t'u ankuar te gjykatësi suprem (i autorizuar). Dhe secili ka të drejtë mbrojtjeje dhe secila palë duhet të sjellë fakte për atë që pretendon.

Sipas ligjit të Sheriatit nuk lejohet mbrojtja me tradhti, me falsifikime dhe rrena, sepse kjo konsiderohet krim, shpifje dhe prej mëkateve më të mëdha të All-llahu i Lartmadhëruar.

Shkaku i zbritjes së një ajeti kur'anor është ky: Njëri prej muslimanëve kishte vjedhur një mburojë dhe e kishte fshehur në shtëpinë e një jehudiu pa e ditur ai. Kur është zbuluar mburoja të jehudiu, vjedhësi e kishte akuzuar atë për vjedhje. Ai (jehudi) është përbetuar se nuk e ka vjedhur. Populli i tij (vjedhësit) kanë shkuar te Muhammedi a.s. për ta shpallur atë të pafajshëm, ndërsa jehudin për ta dënuar. Atëherë zbret ajeti kur'anor për të zbuluar se çfarë fshehin në zemrat e tyre, për t'ia kthyer sendin e vjedhur pronarit, për ta hequr padrejtësinë prej jehudiut dhe për të treguar domosdoshmërinë e vërtetimit të gjykimit dhe të argumenteve. Dhe bën thirrje për të mos polemizuar pa nevojë, po ashtu e ngriti vlerën e së vërtetës dhe drejtësisë, dhe për t'i bindur njerëzit se All-llahu sheh dhe kontrollon çdo veprim që bëhet fshehtazi apo haptazi, se All-llahu gjykon akuzimin e të pafajshmëve dhe mbrojtjen e kriminelëve dhe atë me metodologji të mrekullueshme të Zotit të Lartmadhëruar.

URTËSIA DHE DREJTËSIA

Muslimanët kishin fituar luftën kundër pabesimtarëve, pas mbarimit të luftës pasuria kishte mbetur dhe nevojitej t'iu ndahej luftëtarëve.

Muhamedi s.a.v.s është ulur në mesin e shokëve të tij dhe ndante pasurinë në pjesë të barabarta dhe me drejtësi.

Një beduin i mllefosur me fortësi i shkon Pejgamberit s.a.v.s dhe i thotë:

“O pejgamber i Allahut ,vepro drejtë.”

Si gjithnjë, edhe kësaj radhe Pejgamberi s.a.v.s tregoi urtësi, butësi dhe heshti e nuk e vazhdoi bisedën. Beduini i thotë për të dytën herë:

“O Pejgamber i Allahut vepro drejtë.”

Atëherë Pejgamberi s.a.v.s e shikoi dhe i tha:

“Mjerë për ty, po nëse unë nuk jam i drejtë, atëherë kush tjetër do të ishte i drejtë?!”

Disa prej shokëve u ngritën në këmbë dhe deshën që beduinin ta rrahin, mirëpo Pejgamberi s.a.v.s. nuk i lejoi por e kaloi situatën me urtësi dhe butësi.

DREJTËSIA E EBU BEKRI SIDIKIT

Mashkulli i parë, i cili e ka pranuar Islamin është Ebu Bekri. Ai ka qenë shoqëruesi vazhdueshëm i Muhamedit a.s. I pari i cili e ka falur namazin me xhemat me Muhamedin a.s.

Kur Muhamedi a.s. ishte i sëmurë, sahabët me padurim e pritnin në xhami për faljen e namazit të sabahut. Mirëpo, përderisa nuk paraqitej në xhami behet gati që Imam të behet Ebu Bekri, por kur hyri Muhamedi a.s. Ebu Bekri zbret prej minberi, por Muhamedi a.s e sinjalizoi që të vazhdojë dhe të behej Imam i xhematit.

Pasi që Muhamedi a.s. ngrihet te i Dashuri i Tij, te Allahu xh.sh., Ebu Bekri bëhet halifeja i parë i muslimanëve.

Kure filloi detyrën dhe e jep betimin, në mes tjerash tha:

”O ju njerëz, ta dini se vërtetësia është emanet, ndërsa gënjeshtria tradhti. I dobëti nga ju është i fortë, deri sa ta fitojë të drejtën e tij. I forti i juaj është i dobët, derisa t’i merret e drejta prej tij.”

DREJTËSIA E OMERIT

Në kohën e halifes së dytë të muslimanëve, Omer bin Hatabit, në Egjipt guvernator ka qenë Amër bin Asi. Në këtë kohë mbaheshin garat në vrapim. Në garë merr pjesë edhe djali i guvernatorit. Vrapimi filloi dhe secili dëshironte të fitonte garën. Ndërsa, para arritjes në cak, ndër të parët ishte djali i Amër bin Asit, mirëpo një Egjiptas ishte më i shpejt dhe e zë vendin e parë, ndërsa djali i Amërit e humbi garën. Pas përfundimit të garës, kur Egjiptasi e merr shpërblimin, djali i Amër bin Asit e merr një kamxhik dhe i bie Egjiptasit dhe i thotë: *“Si guxove të ma kalosh, përderisa unë kam marrë pjesë në garë dhe jam djali i fisnikëve.”*

Publiku e vërejtë këtë veprim dhe i thonë Egjiptasit që të ankohet te guvernatori, mirëpo ai nuk tentoi që të paraqesë ankesë, pasi që dyshonte se babai do t’ia mbante anën të birit. Disa të tjerë i thonë që të ankohet te halifeja i drejtë i muslimanëve, Omer bin Hatabi, i cili nuk ja shkel të drejtën askujt dhe u ndihmon të dobëtëve ndaj të fortëve.

Egjiptasi shkon në Medine dhe me lehtësi arrin te halifja dhe i thotë: *“O Emir i besimtarëve, unë jam Egjiptas dhe kam fituar në vrapim, mirëpo prej dëshpërimit se nuk ka fituar djali i Amërit më ka rënë me kamxhik duke më thënë se si guxove të ma kalosh, kurse unë jam djali i fisnikëve.”*

Omeri r.a. dërgoi një letër te Amër bin Asi, në të cilën shkruante:

“Në emër të Allahut, Bëmirësit të përgjithshëm Mëshiruesit.” Nga robi i Zotit, emirit të besimtarëve, deri të Amër bin Asit. “Kur të arrijë kjo letër deri tek ju, eja ti së bashku me djalin.”

Kur Amëri e pranoi letrën shkon në Medine dhe i thotë Omerit se për çfarë është fjala. Omeri e kuptoi se babai nuk dinte asgjë dhe e kuptoi se ankesa e Egjiptasit ishte e drejtë, pasi e vërtetoi me dëshmitarët. Ia jep kamxhikun Egjiptasit dhe i thotë: *“Bjeri djalit të fisnikëve”*. Egjiptasi i bie dhe e merr të drejtën e tij.

Omeri është shëmbëlltyrë se si qeveritarët duhet t’u ndihmojnë të dobëtëve kur atyre u bëhet padrejtësi.

SHTËPIA E ABASIT(R.A)

Abas bin Abdul Mutalibi r.a. e kishte shtëpinë të ngjitur me xhaminë e Pejgamberit s.a.v.s. Omeri r.a. dëshironte t'ia merrte dhe ta zgjeronte xhaminë. Për këtë arsye kërkoi nga ai, ose t'ia blejë, ose t'ia dhurojë, me qëllim që ta zgjerojë xhaminë. Mirëpo, Abasi i refuzoi të gjitha ofertat. Atëherë Omeri i thotë: *“Je i detyruar ose ta shesësh, ose ta japësh dhuratë.”* Mirëpo Abasi vazhdimisht refuzonte. Kështu ata shkuan te Ubeje bin Keabi r.a. Ubeje bin Keabi i thotë Omerit:

“Nuk shoh se ke të drejtë që ta dëbosh nga shtëpia pa pëlqimin e tij.”

Omeri kërkoi arsyen pse nuk kishte të drejtë të bënte një gjë të tillë.

Ubeje bin Keabi i thotë: *“Kam dëgjuar të Dërguarin e Allahut s.a.v.s duke thënë:*

“Kur e ndërtoi Mesxhidi Aksanë Sulejmani a.s. ka vendosur ligj se kush ndërton një mur rreth xhamisë do t'i rrëzohet. Mirëpo Zoti i Lartmadhëruar e inspiroi që mos të ndërtojë në pronë të tjetrit, deri sa ai ka të drejtë, pa pëlqimin e tij.”

Kur e dëgjoi Omeri këtë thënie, hoqi dorë dhe e la në të drejtën e tij, Abasin dhe shtëpinë e tij. Pastaj Abasi atë pronë e dha sadaka për dobi të muslimanëve dhe u zgjerua xhamia e të Dërguarit të Allahut s.a.v.s.

SI TA FITOJMË DREJTËSINË

Seadi ishte një njeri i pasur, ai kishte një parcelë toke dhe katër fëmijë - dy djem dhe dy vajza. Ai dëshironte që tokën ta trashëgonin vetëm djemtë, ndërsa vajzat të mos merrnin asgjë, sepse ai mendonte se nëse tokën e trashëgojnë gratë, atëherë atë tokë do ta merrnin të huajt (dhëndurët). Për këtë arsye ai dëshironte të shkruante një akt shit-blerjeje me djemtë. Djali i madh e pranonte këtë, mirëpo djali i vogël i cili ishte i devotshëm i thotë vëllait të tij të madh: *“Atë çfarë po dëshiron të veproj është haram, sepse të gjithë fëmijët patjetër duhet të trashëgojnë ashtu siç e ka paraparë Allahu: një hise mashkullit sa dy të femrave.”*

Mirëpo, vëllai i madh i hidhëruar i thotë: *“Ti po dëshiron që tokën tonë ta pronësojnë të huajt.”* Vëllai i vogël e kuptoi se biseda me të është e kotë, e po ashtu nëse flet me babanë edhe ai nuk do ta dëgjojë. Mendoj se si të veprojë dhe si ta bëjë që babai i tij të veprojë me drejtësi ndaj fëmijëve. Ai shkon te imami i xhamisë dhe ia tregon rastin. Imami i xhamisë i tha djalit se së shpejti do të bisedojë për atë çështje.

Fëmija u kthye i lumtur në shtëpi. Pas disa ditësh imami shkoi në shtëpinë e tij për t’u takuar me prindin e tij. Imami dhe prindi bisedonin për shume çështje. Pastaj imami e pyet:

“Çka mendon për Omer bin Hatabin?” Seadi i thotë: *“Ka qenë njeri madhështorë.”* – *“Po cila ka qenë cilësia më e njohur e tij?”* Seadi i përgjigjet: *“Ai ka qenë udhëheqës i drejtë.”* Imami e shfrytëzoi rastin dhe filloi të flet për drejtësi. Pastaj thotë: *“Muslimani gjithmonë gjatë jetës së tij duhet të angazhohet për drejtësi, ashtu që t’i afrohet Allahut.”* Pastaj djali i vogël ndërhyr: *“Po në ç’mënyrë të bëhet i drejtë muslimani gjatë jetës së tij?”* – *“Ka shumë çështje, por drejtësia është që secilit t’i jepet ajo që i takon. Pra, duhet të jetë i drejtë në shit-blerje, në kandar, në matje etj.”* Imami pastaj tregoi një ngjarje, e cila ka ndodhur në kohën e Pejgamberit s.a.v.s duke thënë:

“Ka qenë një sahabi i quajtur Beshir bin Seadi el Ensarij, ai dëshironte që njërit prej fëmijëve të tij t’i jepte dhuratë, mirëpo gruaja e tij, Umrete bin Revahate, refuzonte duke i thënë se nuk duhet t’i japësh asgjë, derisa të mos shkosh te Pejgamberi s.a.v.s dhe t’ia tregosh rastin.

Beshiri shkon te Pejgamberi s.a.v.s dhe i tregon, ndërsa Pejgamberi s.a.v.s i thotë: *“A ju ke dhënë të gjithë fëmijëve të tjerë njësoj?”* Beshiri i thotë: *“Jo.”* Atëherë Pejgamberi s.a.v.s i thotë:

“Frikojuni Allahut dhe bëhuni të drejtë ndaj fëmijëve tuaj.” Atëherë Beshiri u kthye dhe e realizoi urdhrin e Pejgamberit s.a.v.s dhe veproi drejtë me fëmijët e tij.”

(Buhariu)

Pasi imami shkon në shtëpinë e tij, Seadi i thërret fëmijët e tij dhe u thotë: *“O bijtë e mi, sot kam mësuar një mësim të rëndësishëm për drejtësinë. Nëse unë vdes le të trashëgojnë edhe bijat e mia, sepse edhe ata kanë të drejtën e trashëgimisë nga pasuria ime, ato janë pjesë e zemrës sime.”* Të gjithë fëmijët u gëzuan dhe u lutën që prindi i tyre të jetojë gjatë dhe të ketë jetë të lumtur.

PËR NJË TË RËNË KOMPENSIMI ME HAXH

Një ditë prej ditësh Omeri r.a. e bën një vizitë rrugëve të Medinës. Në mes të rrugës e sheh Selmete bin el Ekvein r.a. Omeri pa hezitim me një të rënë të lehtë i bie rrobave të tij dhe i thotë: *“Largohu nga mesi i rrugës dhe vazhdo rrugën në skaj të saj.”*

Vitin tjetër, në të njëjtin vend e sheh Selmeten e i thotë: *“O Selmete! A dëshiron të shkosh në haxh?”*

Selmete i thotë: *“Po, o Emir i besimtarëve.”*

Omeri r.a. e merr për dore, e shpie në shtëpinë e tij, ia jep 600 dërrhem dhe i thotë: *“Me këto të holla kryeje haxhin, dhe ta dish se kjo është kompensim për dëmin që ta kam bërë vitin e kaluar.”*

Selmete i thotë: *“O Emir i besimtarëve, po mua nuk më kujtohet se më ke bërë ndonjë dëm mua!”*

Omeri r.a i thotë: *“Por, unë nuk e kam harruar atë se çfarë ka ndodhur vitin e kaluar.”*

THERA E PESHKUT

Në një mëngjes, një peshkatar del të kërkojë furnizimin e tij hallall. E hedh shportën (rrjetën) dhe nuk zë asgjë. Ai filloi t'i lutet Allahut, se fëmijët e tij klithnin të uritur në shtëpinë e tij. Pak para se të perëndon dielli, Zoti ia mundëson atij që të zë një peshk të madh. E falënderon Allahun dhe i gëzuar e merr ta dërgojë në shtëpi. Rastësisht atë pasdite mbreti kishte dalë në shëtitje dhe e sheh atë se çka kishte zënë. I pëlqeu peshku i zënë dhe me të fortë ia merr, e pastaj shkon në kështjellën e tij. Ai dëshironte që ta gëzonte mbretëreshën, dhe ia tregon peshkun duke sjellë në të djathtë dhe në të majtë në dorën e tij, me ç'rast i hyn një therë dhe ia lëndon gishtin e tij. Nuk mundi të flinte i qetë atë natë, prandaj i ftoi mjekët. Ata i thanë se duhet të bëhet amputimi i gishtit. Edhe pas amputimit të gishtit, ai nuk mund të flinte i qetë, sepse helmi i kishte kaluar në dorën e tij. I ftoi mjekët dhe ata ia amputojnë edhe dorën. Mirëpo edhe pas kësaj nuk mund të flinte i qetë, por ndiente dhimbje edhe më të madhe, e klithte pandërprerë. Dhe prapë kërkon mjekim. I thonë së duhet të amputohet dora deri në bërryl. Pasi që u shërua nga dhembja trupore nuk ishte i qetë shpirtërisht dhe i dhembte zemra. Atëherë filloi ta kuptojë seriozitetin dhe shkakun e sëmundjes. E drejtuan të shkojë te mjeku i zemrës. Shkon dhe ia tregon atij rastin me peshkun. Mjeku i zemrës i thotë: "Nuk do të jesh i qetë, përderisa nuk ta falë peshkatari". Mbreti filloi të pyes se ku është peshkatari, deri sa e takon atë. Filloi t'i ankohej dhe kërkon falje prej tij dhe peshkatari ia fali, e ai u shërua. Mbreti tha: "A ke mundësi të më tregosh çfarë lutje (ankese) ke bërë kundër meje?" Peshkatari i thotë: "Nuk kam thënë asgjë, pos një fjalie, e ajo ka qenë: 'O Zoti im! Ai e tregoi forcën e tij ndaj meje. Të lutem tregoja edhe Ti forcën Tënde, e le ta shohë'".

ÇKA PËRFITOJMË NGA KY LIBËR

Nga ky libër përfitojmë se:

- Drejtësia është cilësi, të cilën e do Zoti i Lartmadhëruar.
- E kundërta e drejtësi është padrejtësia.
- Të drejtit janë të shpëtuar.
- Drejtësia është në nivelin e ibadetit.
- Para ligjit të Allahut të gjithë njerëzit janë të barabartë.
- Për padrejtësi njeriu ndëshkohet.

PËRFUNDIM

Të përkujtojmë ajetin: *“Vërtet Allahu urdhëron drejtësi, bamirësi, ndihmë të afërmve, e ndalon imoralitetin, nga e neveritura dhe dhuna. Ju këshillon ashtu që të merrni mësim”*.

Ndërsa, përkujtimi është për ata që kanë zemër, përqendrojnë dëgjimin dhe dëshmojnë me sy të vërtetën. Ndoshta kjo çka është shkruar në këtë libër i bën dobi zemrës tënde fëmijë i dashur, e dëgjon veshi yt dhe dëshmon me tërë qenien tënde atë që është shkruar.

Ndoshta kjo çka është shkruar në këtë libër i bën dobi zemrës tënde fëmijë i dashur, e dëgjon veshi yt dhe dëshmon me tërë qenien tënde atë që është shkruar.